

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2005. júl.–aug.
X/4. szám

Ára: 220,- Ft

Altöttingi Madonna – kegszobor

Újítsd meg lelkemet

Hálát adok neked Mennyei Atyám minden jótéteményedért,
amelyeket velem és a hozzám tartozókkal tettél,
és teszel most is napról napra,
akár észreveszem, akár elkerüli a figyelmemet.
Dicsőítelek és magasztallak Téged,
aki a Szentlélek erejével munkálkodsz közöttünk,
hogy magadhoz emeljél minket.
Alázattal kérek Jézusom, hogy a napi imádságom és
a rendszeres áldozatvállalásom révén
újítsd meg lelkemet és a hozzám tartozók lelkét,
a minket körülvevő világ
sokféle lélekromboló hatása ellenére.
Segíts, hogy rendszeresen tudjak vállalni
bőjti lemondást, szent célok érdekében.
Kérek, add kegyelmedet,
hogy ne ellenkezzek és zúgolódjak
napi keresztjeim megtapasztalása miatt,
hanem szeretettel fel tudjam ajánlani azok viselését
a környezetemben levők lelki üdvéért.
Kérek, kegyelmed által add meg a felismerést,
hogy mi a szándékom az élettemmel,
és ezen felismerés kapcsán, a további életemben
egyre inkább azt tegyem nap mint nap,
ami kedves Neked és üdvös a lelkemnek.
Szűz Mária, mennyei Édesanyám,
szent angyalok és Istennek minden szentjei, kérek titeket,
vezessetek minél gyakrabban az Oltáriszentséghez,
hogy Jézust, az egyedüli Megváltómat
dicsőíthessem és magasztalhassam mindenért.
Ámen

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

XII. Piusz: Még többet tudni Szűz Máriáról	1
Kármelhegyi Boldogasszony	2
Tanítás Szűz Máriáról a Katolikus Egyház Katekizmusában.....	3
II. János Pál pápa hagyatéka	4
XVI. Benedek pápa beiktatási homiliája.....	5
Barsi Balázs: A megvilágosodás útján	7
Joseph Ratzinger: Nagypénteki beszéd	20
Szőkefalva, 2005.06.17.	21
Gobbi: Az öt első szombat	22
A kegyelem gyümölcse	23
Mária kegyhelyek	
Altötting	24
Rózsafüzér	
A mindent felajánlani kész emberek.....	25

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: XVI. Benedek pápa

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Még többet tudni Szűz Máriáról

XII. Piusz: Mária mennybevételenek meghatározása

A szent Atyák és a teológusok erre vonatkozó minden érve és megfontolása mint végső alapra a Szentírásra támaszkodik, ez pedig úgy állítja mintegy szemünk elé a jóságos Istenanyát, mint aki a legszorosabb kapcsolatban van az Ő isteni Fiával, és annak sorsában mindig részt vállal. És ezért szinte lehetetlennek látszik, hogy eme földi élet után Krisztustól az, aki Krisztust foganta, szülte, tejével táplálta, karjában tartotta és kebléhez szorította, ha lélekben nem is, de testben elvált volna.

Mivel Megváltónk Mária Fia, az isteni törvény legtökéletesebb megtartója, bizony semmiképpen sem tehette, hogy örök Atyja mellett legszeretettebb Anyját is ne tisztelje. Mivel pedig képes volt arra, hogy oly igen nagy tisztelettel magasztalja őt föl, hogy sértetlenül megőrizze a sír romlásától, hinnünk kell, hogy ezt valóban meg is tette.

Legfőképpen arra kell visszaemlékeznünk, hogy a II. századtól kezdve Szűz Máriát a szent Atyák új Évaként említik az új Ádám mellett, aki bár Neki alávetve, Vele mégis a legszorosabb kapcsolatban vesz részt az alvilági ellenség ellen vívott ama küzdelemben, amely, amint azt az Ősevangélium (Ter 3,15) előre jelzi, a bűn és a halál fölött aratott legteljesebb győzelemmel fog végződni, amelyek a népek apostolának írásaiban mindig együtt szerepelnek (Róm 5 és 6: 1Kor 15,21-26; 54-57).

Miként Krisztus dicsőséges föltámadása ennek a győzelemnek lényeges része és legvégső győzelmi jele volt, úgy a Boldogságos Szűz Fiával való közös küzdelmeiből szűzi teste „megdicsőítésének” kellett következnie, amiként ezt ugyanaz az Apostol mondja: „Amikor a romlandó magára ölti a romlatlanságot, akkor teljesedik az Írás szava: a győzelem elnyelte a halált (1Kor 15,54).

Ezért az Isten fölséges Anyja, aki Jézus Krisztushoz az előrrendelés „egy és ugyanazon rendeletével” a teljes örökkévalóságon át titokzatos módon kapcsolódott, aki fogantatásában Szeplőtelen, isteni Anyaságában teljesen érintetlen Szűz, nemes lelkű társa az isteni Megváltónak, aki a bűn és annak következményei fölött teljes győzelmet aratott, kiváltságainak mintegy legfőbb koronájaként elnyerte azt, hogy a sír romlásától mentes maradt, s úgy, amiként már Fia,

aki legyőzte a halált, testével és lelkével a menyei legfőbb dicsőségbe fölvétetett, ahol Fiának, az idő halhatatlan Királyának jobbján Királynőként tündököl (vö. Tim 1,17).

Ennélfogva a Mindenható Isten dicsőségére, aki Szűz Máriát megkülönböztetett jóindulatával bőségesen megajándékozta, saját Fiának tiszteletére, aki az idő halhatatlan Királya, a bűn és halál legyőzője, az Ő fönséges Anyja dicsőségének növelésére és az egész Egyház örömére és ujjongására,

a mi Urunk Jézus Krisztus, Szent Péter és Pál apostolok tekintélyével és a Miénkkel kihirdetjük, kinyilvánítjuk és meghatározzuk, hogy Istentől kinyilatkoztatott dogma,

hogy a Szepplőtelen Istenanya, mindenkor Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt fölvétetett a mennyei dicsőségbe.

Minélfogva ha valaki, Isten ne adja azt, amit mi meghatároztunk, vagy tagadni, vagy akarattal kétségbe vonni merészelné, tudja meg, hogy az isteni és katolikus hittől teljesen elpártolt.

Kármelhegyi Boldogasszony

Az ünnep emlékéen elevenedjen meg a kármelita szerzetes, Szeghy Ernő naplója, aki némi humorral elevenítette meg a magiszter és társa különös kitartását.

„Csak ő és egy másik páter értettek a korálishoz, tehát a szombati Szűzanyamisét ők ketten énekelték. A másik páter eredeti ember volt, de makacsság tekintetében méltó párja a magiszternek. Mármost egy szombati reggelen összekülönböztek azon, hogy a „Gaudes”-misét kell-e énekelni, vagy pedig a „Salve Sancta Parens”-et. Engedni persze egyik sem engedett. Elkezdődött a szentmise, s íme ez a két énekes mindegyik a maga nótáját fújja: az egyik azt énekli, hogy „Gaudens gaudebo in Domino”, a másik pedig éppen olyan tőzzel, természetesen egészen más dallamon azt, hogy: „Salve Sancta Parens enixa puerpera regem”, és így tovább. Bámulatatos volt, hogy mindkettő megtartotta a maga dallamát és nem zavarodott bele annak következtében, hogy a másik a teljesen különböző másik dallamot harsogta a fülébe. Nem hiszem, hogy a népet megbotránkoztat-

ták volna, mert az semmit sem értett az egészből, az énekük pedig egy hajszállal sem volt rútabb, mint ha mindketten ugyanazt a misét énekelték volna. Azt meg szintén hiszem, hogy mindkettőt mentette az a szent meggyőződés, hogy kötelességét teljesítette a lehető legnehezebb körülmények között. Mert tessék csak megpróbálni énekelni egy dalt, nem háromnegyed óráig, mint ők tették, hanem csak egy-két percig, mialatt valaki egy másik, attól különböző áriát énekel vele egyidejűleg. Ha nem hallottam volna őket saját fülemmel, magam is azt hinném, hogy az lehetetlenség. Ők bebizonyították, hogy nem az.

Ne botránkozzunk meg ezen. Az ember a Kármelen is ember marad.”

Tanítás Szűz Máriáról a Katolikus Egyház Katekizmusában

„...Fogantatott a Szentlélektől, született Szűz Máriától.”

Fogantatott a Szentlélektől...

Az „idők teljessége” (Gal 4,4), azaz az ígéretek és az előkészület beteljesedése a Máriához szóló angyali üdvözlettel kezdődik. Mária arra kap meghívást, hogy azt fogadja méhébe, akiben „az istenség egész teljessége testileg” lakozni fog (Kol 2,9). Mária kérdésére – „hogyan történik ez, hiszen férfit nem ismerek” (Lk 1,34) – az isteni válasz a Lélek ereje: „a Szentlélek száll tereád” (1,35).

A Szentlélek küldése mindig kapcsolatban áll a Fiú küldésével, és hozzá van rendelve. A Szentlélek, aki „Úr és elevenítő”, azért küldetik, hogy Szűz Mária méhét megszentelje és isteni módon megtermékenyítse, hogy Mária az Atya örök Fiát foganja a belőle fölvett emberiségben.

Az Atya egyetlen Fia, aki emberként Szűz Mária méhében fogantatott, emberi létének kezdetétől fogva „Krisztus”, azaz a 'Szentlélekben fölkent', bár ennek kinyilvánulása csak lépésről lépésre fog megtörténni: a pásztoroknak, a napkeleti bölcseknek, Keresztelő Jánosnak és a tanítványoknak. Tehát Jézus Krisztus egész élete ki fogja nyilvánítani, „hogyan kente föl őt Isten Szentlélekkel és erővel” (ApCsel 10,38).

...született Szűz Máriától

Amit a katolikus hit Máriával kapcsolatban hisz, arra alapszik, amit Krisztussal kapcsolatban hisz, amit viszont Máriáról tanít, az megvilágosítja Krisztusba vetett hitét.

Mária eleve elrendelése

„Isten elküldte a Fiát” (Gal 4,4), de hogy testet alkosson neki, úgy akarta, hogy abban egy teremtmény szabadon együttműködjék. A feladatra, hogy Fiának anyja legyen, Isten öröktől fogva kiválasztotta Izrael egy leányát, egy fiatal zsidó leányt a galileai Názáretből, egy szüzet, „aki egy Dávid házából való József nevű férfinak volt a jegyese, és a szűz neve Mária” (Lk 1,26-27).

„Az irgalmasság Atyja pedig úgy akarta, hogy a megtestesülést előzze meg az eleve elrendelt anya beleegyező igénje; mivel hogy asszony volt részes a halál előidézésében, asszonynak legyen része az élet visszaszerzésében is.”

Mária küldetését végig az egész ószövetségen szent asszonyok küldetése készítette elő. Mindjárt a kezdetek kezdetén ott áll Éva: ő, aki engedetlensége ellenére ígéretet kapott, hogy utódai közül egy asszony le fogja győzni a Gonoszt, és ígéretet arra, hogy ő maga minden élők anyja lesz. Ennek az ígéretnek erejéből Sára magas kora ellenére fiút fogant. Isten, minden emberi remény ellenére azt választja ki, amit erőtlennek és gyöngének tartottak, hogy ígérete iránti hűségét megmutassa: Annát, Sámuel anyját, Debórát, Rutot, Juditot, Esztert és sok más asszonyt. Mária „kiemelkedik az alázatosak és az Úr szegényei közül, akik bizalommal tőle remélik és kapják meg az üdvösséget. Végül az ígéretre való hosszas várakozás után ővele, Sion főséges leányával telik be az idő és kezdődik meg az üdvösség új rendje.”

II. János Pál pápa hagyatéka

A Szűzanya hónapjában, májusban vettünk búcsút folyóiratunk hasábjain II. János Pál pápától, akinek bizonyára ez volt a legkedvesebb hónapja. A nagy pápa májusban született; s a május 13-án ellene el-

követett merényletkor a Szűzanya keze térítette el egy hajszálnyit a halált hozó golyót. II. János Pál élete megmenekült, hogy következzen 24 év péteri munkája. Sokat örökölt tőle mindenki, bátran mondhatom, az egész emberiség. Ebből az örökségből szándékozik meríteni a szerkesztőség, hogy azt az idő hozta feledés pora be ne fődje. Az örökségen a hivatalos megnyilatkozások, beszédek, könyvek, levelek mellett események is értendők, tettek, cselekedetek, amelyek az örökkévalóság felé segítenek bennünket. A Szent Péter-téren, 1978. október 22-én történt II. János Pál beiktatása a szentmise-áldozat bemutatásával. Ekkor mondta a következő prófétai szavakat: „Fivéreim és nővéreim, ne féljeteK befogadni Krisztust, elfogadni az ő hatalmát. Ne féljeteK! Nyissátok tágasra a kapukat Krisztus előtt. Az ő üdvözítő hatalma előtt nyissátok meg az államok, a gazdasági és politikai rendszerek határait!” Nem programbeszéd ez, hanem hitvallás, az Egyház hitének személyes megvallása. Elmélkedjünk e néhány mondat értelmén, fedezzük föl ennek személyes, számunkra szóló üzenetét. Ezzel válunk II. János Pál pápa igazi örököseivé.

XVI. Benedek pápa beiktatási homiliája – részlet

Róma, Szent Péter-tér, 2005. április 24.

Kormányzási programom az, hogy ne saját akaratomat tegyem, ne saját elképzeléseimet kövessem, hanem az egész Egyházzal együtt meghalljam az Úr szavát és akaratát, és hagyjam, hogy Ő vezessen engem, hogy Ő maga vezesse az Egyházat történelmünknek ebben az órájában.

Ezekben az oly eseménydús napokban háromszor kísért el bennünket a Mindenszentek litániájának éneke: hazatért Szentatyánk, II. János Pál pápa temetési szertartásán, a Bíborosok Konklávéra való bevonulásakor, és most ismét elénekeltük, így fohászzkodva: Tu illum adiuva – nyújts támaszt Szent Péter utódának. Minden alkalommal sajátos módon nagy vigasznak éreztem ezt az énekelt imát. Milyen nagyon magunkra hagyatottaknak éreztük magunkat II. János Pál távozása után, aki jó 26 éven át pásztorunk és vezetőnk volt utunkon, amely ezen a koron át vezet. Ő most átlépte a másik élet, Isten misztériumának küszöbét. De ezt a lépést nem egyedül tette meg. Aki hisz,

soha nincs egyedül – sem az életben, sem a halálban. Abban a pillanatban minden idők szentjeihez fohászokodhattunk – akik barátai, testvérei a hitben. Tudtuk, hogy ők alkotják majd azt az élő sereget, amely elkíséri a Pápát a túlvilágra, egészen Isten dicsőségéig. Tudtuk, hogy várták érkezését. Most tudjuk, hogy övéi között és valódi otthonában van. Ismét vigaszra leltünk, amikor ünnepélyesen beléptünk a konklávéra, hogy megválasszuk azt, akit az Úr kijelölt. Hogyan ismerhettük meg ennek a személynek a nevét? Hogyan találhattuk meg azt, mi, a világ minden kultúrájából és országából érkezett 115 püspök, azt a személyt, akire az Úr rá kívánta bízni az oldás és kötés küldetését? Ez alkalommal is tudtuk, hogy nem vagyunk egyedül, hogy Isten barátai körülvesznek, vezetnek és irányítanak bennünket. És most, ebben a pillanatban, én, Isten gyöngéje szolgálója, magamra kell, hogy vállalam ezt a hallatlan feladatot, amely valóban felülmúl minden emberi képességet. Hogyan tehetem ezt meg? Hogyan leszek képes erre? Ti, kedves barátaim, most éppen fohászt intéztetek a szentek egész seregéhez, amelyet Isten emberekkel való történelmének néhány nagy neve képvisel. Ezáltal bennem is megújul annak a tudata, hogy nem vagyok egyedül. Nem kell egyedül viselnem azt (a terhet), amelyet soha nem tudnék magamban hordozni. Isten szentjeinek serege védelmez, támogat és visz előbbre engem. És a ti imátok, türelmetek, szeretetetek, hitetek és reményetek elkísérnek engem, kedves barátaim. Hiszen a szentek közösségéhez nemcsak azok a nagy elődeink tartoznak, akiknek ismerjük a nevét. Mi mindnyájan a szentek közössége vagyunk, mi, akiket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteltek meg, mi, akik Krisztus testének és vérének ajándékából élünk, amely révén Krisztus át akar alakítani, és saját magához hasonlóvá kíván tenni bennünket. Igen, az Egyház él – ez ezeknek a napoknak a csodálatos tapasztalata. Éppen II. János Pál pápa betegségének és halálának szomorú napjaiban szemünk előtt csodálatosan láthatóvá vált: az Egyház él. Az Egyház fiatal. Magában hordozza a világ jövőjét és azért mindnyájunk számára megmutatja az utat a jövő felé. Az Egyház él és mi látjuk ezt: megtapasztaljuk az örömet, amelyet a Föltámadt Krisztus megígért övéinek. Az Egyház él – él, mert Krisztus él, mert Krisztus valóban feltámadt. A húsvéti időszakban, a Szentatya arcán jelenlévő fájdalomban, szemléltük Krisztus szenvedésének misztériumát és együtt érintettük meg sebeit. De ezekben a napokban mély értelemben

megérinthettük a Feltámadt Krisztust is. A sötétség rövid időszaka után megtapasztalhattuk azt az örömet, amelyet megígért mint feltámadása gyümölcsét.

Az Egyház él – így köszöntelek nagy örömmel és hálával mindnyájatokat, akik itt összegyűltetek, tisztelt bíboros és püspök testvéreim, kedves papok, diakónusok, lelkipásztori kisegítők, katekéták. Köszöntelek benneteket, szerzetesek és szerzetesnők, Isten átalakító jelenlétének tanúi. Köszöntelek benneteket, világi hívek, akik Isten Országának építésének nagy térségében éltek, amely kiterjed az egész földre és az élet minden területére. Szavaim telve vannak szeretettel abban az üdvözlésben is, amelyet mindazokhoz intézek, akik a kezeszség szentségében újjászületve még nincsenek teljes közösségben velünk, és hozzátok, zsidó testvéreim, akikhez nagy, közös lelki örökség fűz minket, amely Isten visszavonhatatlan ígéreteiben gyökerezik. Gondolataim végül, mintegy tovább terjedő hullámként korunk minden embere felé fordulnak, hívőkhöz és nem hívőkhöz egyaránt.

A megvilágosodás útján

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Az *Énekek énekét* Keresztes Szent János, spanyol költő „Szellemi páros ének” című műve alapján elemezve a tökéletesség útja több szakaszra osztható. Most tekintsük át a megvilágosodás útját a szent költő versének egy részére támaszkodva:

*Fordítsd el tőlem szemedet,
ó, Kedvesem, most fölfelé szállok.*

Vőlegény:

*Röpülj hozzám, Galambom!
A sebzett szarvas feltűnt a hegytetőn,
és felüdíti őt röptöd fuvallata.*

Az ara:

*Szerelmesem a hegyek láncá
és völgyek magányos berkei*

*és a távoli szigetvilág
és zúgva hömpölygő folyók
és szerelmes szellők suttogása.*

*Ő az éj csendes nyugalma,
melyben a hajnal földereng
és zenének csöndje
s csendes magány zenéje,
és estebéd, mely felüdít,
szívünket lánggra gyújtja.*

*A rókákat fogjátok meg nekünk,
mivel a szőlő már virágzik.
A rózsákból eközben
koszorút kötünk:
a kis hegyen ne járjon senki ekkor!*

*Megállj, észak halált hozó szele!
Jöjj, déli szél, mely felgyújtod a szerelmünk.
Fújj végig kertemen,
hadd szálljon szerte illata,
virágok közt eszik a Kedvesem.”* (Szellemi páros ének 13-17. vers)

Boldog Edith Stein hívja fel a figyelmünket arra, amit már eddig is sejtettünk, hogy itt nem hasonlatról van szó csupán, mert a hasonló, a menyasszony és a hasonlított, a lélek olyan bensőséges egységben van egymással, hogy kettősségük szinte megszűnik. Hiszen Isten magának teremtette az embert, öröktől fogva úgy határozott, hogy belső isteni életét megosztja vele.

Edith Stein így ír erről: „És viszont: amit a jegyesi viszony kifejez, az sehol sem talál olyan sajátos és tökéletes beteljesedésre, mint Isten és a lélek közötti szeretet egyesülésben. Vagyis a jegyesi viszony lényege nem a házasságban való beteljesedés, az csupán földi valóság, hanem az örök Istennel való egyesülés. Ha az ember egyszer ezt megértette, akkor a kép és a valóság felcserélhető. Tehát nem allegória ez, hanem szimbólum.

Az Istennel való eljegyzettséget igazi és örökkévaló jegyességnek nevezhetjük, s minden, emberek közötti jegyesi viszony ezen ősképp tökéletlen másának mondható. Ugyanígy Isten atyasága ősképe lehet minden földi atyaságnak. Így a képmási viszony alapján válik az emberi jegyesi viszony alkalmassá arra, hogy az Istennel való eljegyzettséget szimbolikusan kifejezze. E szimbolikus ábrázoláshoz képest a pusztán emberi vonatkozás másodrangúvá válik. A jegyesi viszony a magasabb értelem szerint arra szolgál, hogy egy isteni titkot fejezzen ki.” Ez a szentségek világa.

A szentségek esetében nem külső hasonlóságról van szó, hogy a kenyér és a bor hasonlít a föltámadt Krisztus testéhez, hanem hogy a föltámadt Krisztus jelenlétének hordozója lesz. A házasság szentségi volta nem abban áll, hogy az ifjú párt befröccsentik szenteltvízzel meg keresztet rajzolni hozzá, hanem az természete szerint szentségi jellegű, mert valami isteni valóságot szimbolizál. Ez a szimbolikus értelem nem hozzáragasztott jelentés, hanem a házasság lényegénél fogva Isten és az ember szeretetkapcsolatát fejezi ki.

Összefoglalva az eddigieket, azt állapítottuk meg a tisztulás útján járó lélekről, hogy Isten után kezd szomjazni és keresi őt. Ez a lelki élet alapja. Aki nem szomjazik az Istenre és nem keresi igazán, annak nincs lelki élete. A kereső lélek minden létezőben, az egész teremtésben felleli Isten nyomait. Kérdezi a teremtményeket, azok válaszolnak neki, de beszédük töredékes, és ez a töredékesség megsebzí a szeretet teljességére vágyakozó lelket.

Döntően fontos mozzanat a tisztulás útján, hogy az Úr egy pillanatra megmutatja magát a léleknek. E találkozás a hitben játszódik le, az Istenre szomjazó lelket csakis a hit kristálytiszta forrása üdíti fel, ahol a Jegyes megpillantja saját arcát a lélekben. Furcsa ez nekünk, akik hozzászoktunk a klasszikus aszketikához, amely a tisztulás útjával kapcsolatban arról beszél, hogy egymás után ki kell irtani életünkől a súlyos bűnöket. Hatalmas vezeklésnek, bűnbánati folyamatnak mutatkozik a tisztulás e felfogás szerint.

Keresztes Szent János nem tagadja ezt, de mélyebbre néz. A bűnök gyökerét a teremtményekhez fűződő rendetlen kapcsolatban látja, mely bálványozza a teremtményeket. Ettől a bálványozástól a léleknek meg kell tisztulnia, és egészen új viszonyba kell lépnie a teremtéssel. Meg kell tanulnia, hogy a teremtésben kedvesének, Istennek a nyo-

mait lássa, meghallja a teremtés szívet sebzően töredékes beszédét az Istenről. A tisztulás útján járó lélek akkor jut el egyfajta teljességhez, ha valamiképpen megsebzí az Úr szeretete.

Mindez elvontnak, túl elméletinek, a vallásos elit ínycukkedésének tűnik mindaddig, amíg komolyan nem kezdjük venni a hitünket. Keresztes Szent János nem elit kereszténységről beszél! Nem szerzeteseknek ír csupán, hanem minden megkeresztelt és hívő emberhez szól. Ezt jelenti egyházdoktorrá történt avatása. Aki eljut a tisztulás útjára, annak természetesen szakítania kell a bűnnel, de ezzel egyidejűleg át kell engednie magát Isten szeretet sodrásának. Ez az aszketika, nem pedig fogakat összeszorító, öncsonkító vagy mazochista öngyűlölés! Nem is India anyagföldröttségének, a látható és változó világot, magát a teremtést illúzióknak tartó meggyőződése, hanem egy személyes szeretet sodrása, amelynek egészen átengedjük magunkat. S ez akkor következik be, amikor semmi más lényeges nem marad az egész katolikus életből, mint egy személy, Jézus Krisztus. Nem számít az egyházi karrier, nem is lelki megnyugvást keresek a templomban, nem pusztán hagyományt művelek – mindez csak melléktermék. Ez az a végpont, ahová a tisztulás útján el kell jutnunk, ahol Keresztes Szent János már a megvilágosodás útjáról kezd énekelni.

Azt mondja Jézus: „*Én vagyok a világ világossága*”. Lényeges eleme a megvilágosodás útjának a lelki jegyesség, amely Isten és az ember között létrejön. Mi a jegyesség? Egy személyes döntés: – Tiéd vagyok mindörökre. Hát nem ez a hit lényege? Ez valóban csak kolostorba zárt embereknek való, akik reggeltől esetig zsolozsmáznak, ahogy egyesek elképzelik? Nem, ennek a hitnek a közege éppúgy lehet a nyers budapesti élet, mint egy kolostor világa, s ugyanerre a hitre kap meghívást a nap mint nap gazdasági kudarcokkal és mindenféle nehézséggel szembetalálkozó, családi problémákkal küszködő férfi és nő. E jegyesi kapcsolat nélkül a hit nem sokat ér.

A *via unitiván*ának majd az lesz a nagy eseménye, amit lelki házasságnak nevezünk. Ne lépődjünk meg ezen a képen. Nem elfojtott ösztönök szublimálásáról van szó, hanem a kinyilatkoztatásról. Ozeás prófétánál olvassuk: „*Eljegyeztelek téged*” és: „*Feleségem vagy, Izrael*”.

Az ara, a menyasszony pedig kéri:
*Fordítsd el tőlem szemedet,
Ó, Kedvesem, most fölfelé szálllok.”*

Vőlegény:
*„Röpülj hozzám, Galambom!
A sebzett szarvas feltűnt a hegytetőn,
és felüdíti őt röptöd fuvallata.”*

A megvilágosodott lélek előtt valamiképpen megjelenik az Úristen. A tisztuló lélek számára elengedhetetlenül szükséges, hogy naponta gondolkodva elmélkedjék, magára alkalmazza az Evangéliumot, jó elhatározásokat tegyen. Folytatnia kell ezt évekig, évtizedekig, de egyszer mindez unalmassá válik és szükségtelenné. Az ember hirtelen az Úr jelenlétében találja magát.

Nem kell itt rögtön „külső” jelenésre gondolni. A szeretet normális állapota ez: az édesanya képzeletében, gondolataiban gyermeke sokkal jobban jelen van, mint az őt körülvevő tárgyak és a hozzá beszélő emberek. S ha az emberi kapcsolatokban ez normális, akkor miért lenne abnormális az Úristennel? Az Istent szerető lélekben a maga módján megjelenik az Isten. Nem okvetlenül elképzelhető formában, inkább csak a határozott bizonyosság szintjén: tudjuk, hogy itt van.

Azt írja Keresztes Szent János, hogy a „szerelem ilyen nagy epedései és buzdulatai közepette a jegyes meg szokta látogatni aráját. Teszi ezt szűziesen, gyöngéden, kedvesen és a szeretet nagy erejével”. Ez a látogatás megszünteti azt a nagy kísértést, amely az egész kereszténységet újból és újból megkörnyékezi, hogy tudniillik Jézus kétezer évvel ezelőtt, Palesztinában élt történelmi személy, akit tőlünk iszonyatos távolság választ el. Hol van az előző nemzedék, amelyet eltemettünk? Igaz, hogy tanított ez a Jézus, egyesek szerint létrehozta az Egyházat, beindított valami erkölcsi mozgalmat, talán az Isten Fia volt, de a kétezer év, mely elvált tőle, áthatolhatatlan falnak tűnik. De ez a fal egy pillanat alatt ledől az imádkozó lélekben, mert ott megjelenik Jézus.

Geláz testvér, aki nem pap rendtagként szolgált, egyik nagy szerzetesei évfordulója alkalmával elmesélte nekem, hogy fiatal korában egyszer nagyon fáradtan a kóruson imádkozott, amikor olyan édes ér-

zés töltötte el, hogy ezt kellett mondania: – Uram, ne tovább! Nem bírom elviselni, majd az örökkévalóságban! S hányszor érezte még ugyanezt hatvan év alatt? Egyszer sem, de nem is volt szüksége rá, ez az élmény egész életére szólt. Ő megértette az Istent! Ilyen az intelligens lélek, szembe azokkal, akik falják a teológiai irodalmat és lelki-ségi könyveket, és ugyanakkor halottak!

Szent Bonaventura ezt írja a novíciusoknak adott regulájában: „*Imádkozzatok sokat, emelkedjétek fel a boldogok és a szentek gyülekezetébe, ahol az isteni szeretet mindenkit egészen átjár. Kezdjétek imádkozni olyan buzgósággal, hogy mondhattátok a prófétával: »A szívem felgyulladt bennem és egyre nagyobb lánggal égett elmélkedésemben«.* Legyen mindig egy meghatározott imátok. Azt sose hagyjátok el, még nyilvánvaló szükség vagy betegség kényszerítése alatt sem. *Legelőször mindennap mondjátok el a dicséreteket a Boldogságos Szűz Máriával, százszor a Miatyánkot a Gloria Parti-val. Mondjátok el ugyanannyi Üdvözlégyet térdhajtásokkal. Mondjátok el ugyanúgy mindennap a hét bűnbánati zsoltárt a litániákkal az élő jótevőkért, és a holtak ve-cseryéjéért a megholtakért. Kapcsoljatok ehhez még más imádságokat, ahogy az Úr sugallja nektek. Mégis ezekben a külön imádságokban inkább arra figyeljétek, hogy áhítattal mondjátok, mint arra, hogy minél többet mondjátok. S amikor megtaláljátok Krisztust, hagyjátok ott imádságotokat, és örüljétek annak, akit kerestetek, és mondjátok az Énekek énekével: »Megtaláltam, akit az én lelkem szeret, s el nem bocsátom«.* Azután, amikor Jézus visszahúzódik, fejezzétek be az imádságot, amit elkezdtetek. Legyetek mindig hűségesek ezekhez a tanításokhoz, mert az igazi siker nem abban van, hogy elkezdünk egy jó dolgot, hanem hogy mindvégig kitartunk benne.”

Vajon azok a XIII. századi novíciusok más anyagból voltak gyúrva, mint a mai keresztények? És Szent Bonaventurának talán nem volt teste? És nem voltak gondjai? Ne ámítsuk magunkat! Ezek az emberek átadták magukat az Istennek és ma, majd 800 évvel később ugyanúgy át lehet adni magunkat neki. Addig imádkozzatok, míg meg nem jelenik! Nem képzelgés ez! Nem holdvilágos utakra akarlak vezetni benneteket. Ez nem látomás, és nem is szabad senkinek beszélni róla. Mert ahogy Szent Ferenc mondja: őrizni kell a Király titkait, nem szabad kiadni! Az ebből fakadó gyümölcsök persze megoszthatók, például hogy elviselhetőbb leszek, pontosabb, megbízhatóbb stb. Az Úr

jelenései naponta megismétlődnek, ha imádságos emberek vagyunk. A hit sötétjében egyszerre csak hatalmasan eltölt a bizonyosság, hogy itt van az Isten.

Keresztes Szent János így ír: „*Fordítsd el tőlem szemedet, ó, kedvesem*”. Megdöbbenő mondat. Nem azt akarta az előbb, hogy rá nézzen? Az igazi szeretet, a szerelem nyelvezete a félrebeszélés. Szent Péter is azt mondja: „*Menj ki tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok*”, pedig azt akarja mondani: Uram, maradj velem! Az emmauszi tanítványok azt mondják: „*Maradj velünk, Urunk, mert már esteledik s lemenőben a nap*”. Valójában pedig azért marasztalják, mert lánggra lobbantotta a szívüket. Az *Énekek éneke* vőlegénye így beszél: „*Nyisd ki az ajtót, húgocskám, kedvesem, galambom, gyöngyöm, mert a fejemet belepte a harmat, s az éjszaka párái fűrtjeimet*”. Ez csak ürügy, nem ezért kér bebocsátást, hanem mert kedvesével akar lenni. Így kell érteni azoka a szavakat is, melyeket visszhangoz Keresztes Szent János: „*Fuss most tőlem, szerelmem! Menj!*”

Hogy miért beszél a szeretet ilyen kifordítottan? Azért, hogy rámutasson arra, hogy a mi „rendes” beszédünk a kifordult beszéd. Mert mi az egyenes beszédet sem értjük, ugyanis félrebeszélünk. Az igazi beszéd nem információk és ismeretek közlése lesz az örökkévalóságban, hanem a szeretet játéka csupán. Ez is egy nagy mondanivalója az *Énekek énekének*.

Ki mert volna erre gondolni? Pedig világos: Minthogy az Isten szerelmes az ember lelkébe és a léleknek viszont kell őt szeretnie, a szerelem lényege pedig a játék, természetes, hogy a nyelvnek, a beszédnek is ezt kell szolgálnia. És Isten azt akarja, hogy menjünk bele ebbe a játékba. Ha ezt a szempontot nem vesszük komolyan, akkor egyszer csak rosszul kezdjük érezni magunkat a templomban: nem kellene most inkább a nyomorgókhoz futni és tenni valamit értük ahelyett, hogy itt percekig allelujázunk? Mennyi fontos munkánk és elintéznivalónk lenne ahelyett, hogy tömjénfüsttel körüljárjuk az oltárt, telerakjuk virággal a templomot. Miért nem adjuk el inkább a templom értékeit, s osztjuk szét árát a szegények között? Figyeljünk fel ebben az okoskodásban a sátáni logikára: nemde Júdás volt, aki méltatlankodott az asszony pazarlása láttán, amikor az a drága olajat Jézus lábára öntötte? Mennyi szegényen lehetett volna az árából segíteni? Hamis érvelés ez, mögötte kicsinyesség, horizontalizmus húzódik meg, de főleg a szeretet hiánya.

A vőlegény pedig bemutatkozik: ő a sebzett szarvas a hegytetőn. Az *Énekek éneke* mindig szarvashoz hasonlítja a vőlegényt, Keresztes Szent János pedig az Úr Jézust. Amint kirándulás közben váratlanul megpillantunk a fák között egy szarvast, de egy pillanat múlva már el is tűnik a sűrűben, olyanok az Úr jézus megjelenései is. Furcsa viszont, hogy ez a szarvas meg van sebesítve! Igen, a megtestesült Igét megsebesítette az irántunk való szeretet: „*Megmutatta akkor kezét, lábát és oldalát*”. De én azt hiszem, hogy nem csak szó szerinti értelemben veendő Jézus megsebezettsége, s ezt a kinyilatkoztatás nélkül nem mertük volna feltételezni. Szívében is meg van sebesítve, mert vágyódik az ember után, s ezáltal kiszolgáltatottá válik előtte.

S most az elragadtatott lélek, a megtestesült Ige szépségét csodálja, különféle hasonlatokat mondva róla. S itt meg kell jegyeznem, hogy a Boldog Edith Stein Keresztes Szent Jánosról írt könyvének magyar fordításában szereplő vers szép ugyan, de nem hű az eredetihez, az *Énekek éneke* szelleméhez. Ezért én a korábbi fordításhoz térek vissza:

*Szerelmesem a hegyek láncá
és völgyek magányos berkei
és a távoli szigetvilág
és zúgva hömpölygő folyók
és szerelmes szellők suttogása.*

*Ő az éj csendes nyugalma,
melyben a hajnal földereng
és zenének csöndje
s csendes magány zenéje,
és estebéd, mely felüdit,
szívünket lángra gyújtja.*

Amíg a teremtés, a létező dolgok csak hasonlatok, addig el is szakíthatnak az Istentől. Valamit mondanak az Istenről, de még többet elhallgatnak, és így megvan a lehetősége annak, hogy bálványozzam a teremtést. Létra vagy lépcső az, amelyen felmehetek az Istenhez, de ugyanúgy lefelé is mehetek rajta.

Ha hegylánc, a szép magas hegyek csak hasonlat lenne, vagyis csupán arról lenne szó, hogy van valami bennük, ami Istenről mond valamit, akkor a hegyek bálványá is lehetnének (minthogy azzá is lettek a pogányságban). Ekkor a világot nézem elsősorban, és benne mint tükörben szeretném látni az Istent. Ez egy korábbi szakasz: a tisztulás útjáé, amely tele van erőlködéssel, mert állandó allegorizálás jellemzi; egy teremtett valósághoz valami isteni jelentés hozzárendelése meglehetősen fárasztó és előbb-utóbb csömörré vezető művelet. Nézünk egy gyönyörű tájat, és azt hisszük, hogy most valami vallásos sóhajt kell kibocsátani magunkból: jaj, de szép ez a táj, nekem az Úr Jézust juttatja eszembe! Egyáltalán nem törvényszerű, hogy valakinek valóban az Úr Jézust juttassa eszébe a szép táj látványa. A pogány ókorban minden liget, minden hegy a bűnös szeretkezés, illetve a kultikus prostitúció helye volt, rendszerint a paráználkodást juttatta az ember eszébe. A sivatagi atyáknak kellett önkorbácsolással, szentséggel megszentelniük a sivatagot, nyugaton pedig remetéknek a hegyeket és a ligeteket.

Másképp kell szemlélnünk a világot, úgy, hogy szimbólum voltára, vagyis szentségi jellegére felfigyeljünk. Jézus nem olyan számunkra, mint egy falat kenyér, hanem ő maga a mi Kenyerünk, a mennyből alászállott, élő kenyér.

Keresztes Szent János hasonlataival tanúságot tesz erről a szentségi, szakramentális szemléletről, amely azok jutalma, akik csak az Istent keresik és nem a földieket. Még akkor is, ha nyolc órát, vagy tizenkettőt kell dolgozniuk és négy-öt gyerekük van. Gondoljunk csak Árpád-házi Szent Erzsébetre, akihez hasonlók ma is akadnak.

Isten a lélek vőlegénye. Nem olyan, mint egy szépséges hegy, hanem a megvilágosodott ember számára ő az igazi hegy. Ő a völgyünk, a kertünk, távoli szigetünk, folyónk; a májusi szellő suttagása, az éjszaka nyugalma, a zene csöndje, a csönd zenéje, az estebéd, amelyet vele költünk el. Nem azt mondjuk többé: Uram, Jézus, te olyan vagy számomra, mint egy otthon, hanem: Te vagy az otthonom, és nincs más, nélküled a legszebb otthon sem otthon! Minden misztikus, minden imádkozó keresztény eljut az imádkozásnak arra a fokára, ahol ezt őszintén mondhatja.

Hallgassunk csak bele Assisi Szent Ferencnek a fölséges Istendicséretére írt imájába:

*Te vagy a szerelem, a szeretet;
te vagy a bölcsesség,
te vagy az alázat,
te vagy a türelem,
te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy a biztonság,
te vagy a megnyugvás,
te vagy az öröm,
te vagy reményünk és vigasságunk,
te vagy az igazságosság,
te vagy a mértékletesség,
te vagy a minket egészen betöltő gazdagság.
Te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy védelmezőnk, őrállónk és oltalmazónk;
te vagy az erősség, te vagy az enyhülés.
Te vagy a reményünk,
te vagy a hitünk,
te vagy a szeretetünk,
te vagy minden édességünk,
te vagy a mi örök életünk:
Nagy és csodálatos Úr,
mindenható Isten, irgalmas Üdvözítő. (Soliloquia)*

Prohászka Ottokár 1887. július 5-én ezt írja naplójában, a Soliloquia-ban: „Krisztus az én szerelmem! Úgy szeretem őt, oly tisztán, oly ártatlanul, hogy édes méz és langy illat tölti el mintegy a keblemet. Kitágul szívem, de nem erőlködve, hanem vágyai kedvében. Természetes kedvesem, mint a virág kelyhe.” 1922. június 26-án így ír: „Úgy vagyok az Oltáriszentséggel szemben, mint aki rémséges szakadék fölött áll és az abyssusba néz. Georgenbergben oldalt sétálván, láttam a legnagyobb mélységet, mely közvetlenül lábaim előtt nyílt meg; megrendültem és elfordultam... Ily mélység fölött állok és járok

állapotszerűen mindig, mikor az Oltáriszentség elé lépek. Rémséges örvények! Hál' Isten, állapotszerű ez érzésem. S ez örvényekből száll ég felé folyton a legalázatosabb adoráció párafelhője; virágzó fák, s fenyők illata töltötte be ott is az örvényt!”

1924. május 28-án jegyezte fel a következőket: „A hegyek a föld pihégésének nyitott ajkai, a vágyak kitar karjai, az égre néző természet kitarulásai. Az ember csak győzze szemmel, ajkkal, tüdővel, szívvel! Mit lehet hegyeken járva átélni, tapasztalni. S az én hegyeim? Az én hegyeim az oltárok, az Eucharisztia! Mily magasságok s távlatok s végtelenségek. A szemembe s a lelkembe fények hullámai csapnak... tengerek a lelkembe. S ah, hogy tágul a tüdő s a szív! Ah, hogy emelkedik a lélek. S mily misztérium mindaz, mibe itt az ember mint hegycsúcsról köd- s felhőszakadáson át a vidékre, itt az Isten szeretetébe és jóságába vet tekintetet. Itt is parton állunk s tengerek hullámai gördülnek föl s megint s ismét és újra s kifogyhatatlanul. S ah, hogy az emberek ezt nem látják s nem hallják, s hogy nem ragadja el őket?! Mily szédítő szeretet az Eucharisztia; az, hogy Krisztus van itt, itt, itt... Ő, Ő maga! Mily Himaláják! Ezzel a tömeggel el lehetne borítani Európát; ebbe a tengerbe elmerül minden nagyság, művészet, zsenialitás, szív és lélek, hatalom, édesség, erő, öröm mint a pitykő. Édes titkom, búgó galambom, némán zúgó tengerem, mérhetetlenségbe ingerem, elszédülésem, elolvadásom, megsemmisülésem.”

1924. novemberében többször felvetődik ez a gondolat szentbeszédei közben is: „...a hegyek, a hegyek...; nem mehet föl a hegyekre... Ah, Istenem, a hegyek? Az Isten magaslatai vesznek körül, végtelenbe nyúló hegyek, szakadékokkal, örvényekkel, fenyvesekkel. Csak úgy tornyosulnak egymás fölé... Ah, ezek az óriások, a nagyság, moles, a hatalom szimbólumai. Itt vannak az én hegyeim: itt az Oltáriszentség, a valóságos Krisztus, a kenyér helyén ő maga; itt az ő életének flórája, itt a szépség s az illat mámore. Itt a búbáj, a pompa enthuziazmusa, amely úgy ki van öntve egy júniusi virágzó vidékre, s amit föl kell ébreszteni, hogy öröm és dal és elragadtatás legyen. Itt a fák bokrétái s a bokrok zöldfényes paravánjai mögött az élet s az öröm angyalai; ingerkednek, hívogatnak; kézen fogva hívnak: gyertek, mi vagyunk, nézzetek a szemünkbe, halhatatlanság átélt kis lángjai – ah igen, pislogó, kialudni készülő lángok. Uram, Uram; Istenem, hegységem, hegyláncom; magasságom; alta ara oltárom! a megsemmisülés liturgiájával, önáldozásával szeretnélek imádni; a hit s az életfolyam fenéig kiüresítésével, fenéig, feneketlenségig akarnálak áldani.”

Miért nem olvassuk Ottokár atyát? Miért kell angolból, franciából németből jól-rosszul lefordított könyveket keresnünk? Van egy magyar főpapunk, akinek lángoló szíve van! Ugyanakkor nem elvarázsolt ájtatoskodó álmodozó! Két lábbal a földön áll: benne van a politikai életben, szociális problémák, nemzeti gyötrelmek foglalkoztatják. De a kápolnájában él. S ő, aki annyira szerette székesfehérvári palotájában a kertészkedést, rájött, amikor fáradtan letehetette az ásót és a lapátot: Uram, ez az egész palota és kert elmúlik. Ami a kertben igazán szép, az te vagy! A Paradicsomkert te vagy!

Az erényes lélek virágozó szőlőskert. (Most már virágzanak. Mindazonáltal ne felejsük el azt sem, hogy az erényeket gyakorolnunk kell.) Erre a virágozó szőlőskertre leselkednek az érzéki vágyak és mögöttük az irigykedő sátán.

*A rókákat fogjátok meg nekünk,
mivel a szőlő már virágzik.
A rózsákból eközben koszorút kötünk:
a kis hegyen ne járjon senki ekkor!*

A rókák az ördögök és a hét főbűn. Érdekes módon a megtisztult és megvilágosodott lélekhez is visszatérnek. Sose legyünk annyira naivak, hogy azt higgyük, be vagyunk biztosítva! Sőt! Azt mondom, hogy a megvilágosodás útján még veszélyesebben ólálkodnak körülöttünk! Hiszen aki a tisztulás útján egy nagyot bukik, az a gyónásban feltehetően nem fog mellébeszélni, magyarázkodni, hanem őszintén és egyenesen megvallja, miben vétkezett. A megvilágosodás útján járó viszont megkísérti a lelkizés, a lelki érzékiség. Rajong a lelkivezőjéért, szobrokkal, képekkel veszi magát körül, simogatja őket, habzsolja a lelki könyveket, minden új jelenésről hallani akar, minden neves egyházi szónok beszédjén ott akar lenni. Ez a lelki torkosság, mely könnyen lelki hiúsághoz, kevélységhez vezet. S azért különösen veszélyes, mert az egész valamiképpen isteni fényben ragyog. S akit elvakít, azt nem lehet meggyőzni arról, hogy a vesztébe rohan! Nincs veszélyesebb állapot, mint a félig kész szenteké. Ezért a rókákat valóban meg kell fogni, mert feldúlják a szőlőt.

A rózsák az erényeket jelentik, melyeket együtt kötünk koszorúba Jézussal. Nagyon fontos, hogy ezek az erények az ő kegyelmétől sarjadtak és bontakoztak ki. Szabad tudni, hogy vannak erényeink, csak

arról sem szabad elfeledkezni, hogy kitől vannak. Ha szabad azt tudnom, hogy van tehetségem a zenéhez, érzésem a műszaki dolgokhoz, akkor azt is szabad tudnom, hogy Istenem kegyelméből győztem valamin, és nagyjából kiműveltem magamban például a türelmet. Micsoda hálával tartozunk ezért az Úrnak!

„A kis hegyen ne járjon senki ekkor.” – „Vagyis nyugodjék el az alsó és a felső természet” – mondja Keresztes Szent János. Nagyon kell a magány és a nyugalom az Istenbe merült léleknek. S ez persze nem azt jelenti, hogy nem lakhat egy zajos városban, viszont lelkének nem szabad zajos városnak lennie.

*Megállj, észak halált hozó szele!
Jöjj, déli szél, mely felgyújtod a szerelmünk.
Fújj végig kertemen,
hadd szálljon szerte illata,
virágok közt eszik a Kedvesem.*

„Észak szele – írja Keresztes Szent János – hideg és száraz szél. Minden növénynek a halála, kifagyaszt mindent.” Ez a lelki szárazság, melyet mindegyikünk megtapasztal az élete folyamán. Nem ízlik az imádság, bejövök a templomba, de már szeretnék is kimenni. Borzasztó unalom fog el mindennel kapcsolatban, ami az Istené. Ilyenkor az egyetlen megoldás az áhítatgyakorlatokban való buzgó kitartás. Csakhogy ez nem megy önerőből. Ezért kell kérnünk a déli szelet, mely felgyújtja a szerelmet, vagyis első szeretetünket, magát a bennünk lakó Szentlelket. Különösen aktuális ez most, amikor sodródunk Pünkösöd felé, mert egyedül a Szentlélek borítja virágba az erényeket és árasztja el illattal a lelket.

„Olyannyira – írja Keresztes Szent János –, hogy ezt nemcsak ő maga érzi bensőleg, hanem a dolog külsőleg is megnyilvánul annyira, hogy akik értenek hozzá, észreveszik rajta.” Bizony, egyetlen egyházközség, egyetlen rend sem létezhetne, ha nem lennének olyanok, akiben külsőleg is látszik, hogy Istenéi. Jelenlétük jó illat, csodálatos kert. Legtöbbször „hasznavehetetlen” családtagok ők, akik azt mondják, csak imádkozni tudok már meg szeretni, de semmi hasznomat nem látják. Isten Fia gyönyörűségét találja az ilyen lelkekben, és belőlük táplálkozik:

...virágok közt eszik a Kedvesem.

Nem csak Krisztus a mi kenyérünk, hanem mi is táplálékul szolgálunk neki. Azt meri mondani Keresztes Szent János, hogy így teljesül a *Példabeszédek* könyvének állítása: „*Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni*”. Ez a kölcsönösség jelzi azt a nagy eseményt, amit lelki eljegyzésnek mond.

*Szerelmesem lement a kertjébe,
a balzsamágyakhoz
hogy élvezze kertjét
s liliomot szedjen.
Én a kedvesemé vagyok, s ő az enyém –
a liliomok között legeltet. (Én 6,2-3)*

S Keresztes Szent János hozzát teszi: „*vagyis eszik és élvez az én lelkemben, az ő kertjében*”.

Joseph Ratzinger: Nagypénteki beszéd – részlet

Mit mond nekünk Jézus harmadjára történt összeroskadása a kereszt súlya alatt? Talán gondolhatunk általánosságban az ember bukására, arra, hogy sokan eltávolodnak Krisztustól, sodródva egy Isten nélküli szekularizmus felé. Ám nem kellene arra is gondolni, hogy Krisztusnak szenvednie kell a saját Egyházában? Mily sokszor élünk vissza jelenléte szentségével, az Eucharisziával, milyen üres és bűnös szívekbe lép be! Milyen sokszor magunkat ünnepeljük és tudomást sem veszünk jelenlétéről. Mily gyakran torzul el, sőt szenved gyalázatot az Ő Igéje. Hiányzik a hit számos, magát teológiai tartó elméletből, mennyi üres szó! Mennyi szenny az Egyházban, különösen azok között, akiknek papságuk révén teljesen Krisztushoz kellene tartozniuk. Mekkora góg és önelégültség! Mekkora közömbösség a bűnbánat szentsége iránt, amelyben Krisztus vár bennünket, hogy fölemelkedjünk elbukásainkból. Mindez benne foglaltatik az Ő szenvedésében. Tanítványainak árulása, testének és vérének méltatlan vétele bizonyára a Megváltó legnagyobb szenvedései, amelyek törként átjárják szívét. Nem marad más, mint hogy lelkünk legmélyéből kiáltuk: *Kyrie eleison!* – Uram, irgalmazz! (Mt 8,25).

Uram, Egyházad gyakran hasonlít süllyedő hajóhoz. A hajó lékein árad be a víz. Búza földeden több konkolyt mint kalászt látunk. Egyházad ruhája és arca oly piszkos, hogy megrettenünk. De mi vagyunk azok, akik besároz-

zuk. Mi vagyunk azok, akik elárulunk szavainkkal, tetteinkkel. Könyörülj az Egyházon: benne Ádám esik el újra meg újra. Esésünkben Téged is a földre rántunk, és a Sátán örvend, mert reméli, hogy Te nem tudsz többé fölemelkedni ebből az esésből. Reméli, hogy Te, miután Egyházad bukásával földre roskadtál, a földön maradsz, legyőzöten. Ám Te újra fölkelysz. Te fölkelnél, föltámadnál és bennünket is képes vagy segíteni, hogy fölkeljünk. Mentsd meg és tedd szentté Egyházadat. Ments meg és szentelj meg minket.

Szőkefalva, 2005. 06.17.

A Szűzanya utoljára jelent meg Szőkefalván június 17-én, a jelenések tizedik évfordulóján. A látnoknő felajánlotta a Szűzanyának az ott jelenlévő papokat, a zarándokokat minden gondjukkal és a hozzájuk tarozókkal együtt. A Szűzanya elfogadta őket. A jelenések után a látnoknő a Szűzanya különös áldását adta a jelenlévőkre. A Rózsika anyanyelvén, magyarul beszélgetett a Szűzanyával, mely beszélgetés legépelte anyagát külön lapon mellékeljük. Az üzenet románul érkezett, melynek Budapesten készült nyers fordítását közöljük most itt lapunkban (fordította J.K.).

A Szűzanya mondta:

Drága gyermekeim! Köszönöm, hogy válaszoltatok az én hívásomra ezen a lányomon keresztül.

Drága gyermekeim! Ne felejtétek el mindazt, amit eddig én nektek tanítottam, mindent amit eddig mondtam. Ugyanezt kéri tőletek az én szent Fiam, a szeretetet, a szeretetet! Hogy szeressétek a közeletekben levőket, úgy, mint saját magatokat.

Drága gyermekeim! Imádkozzatok, mert tudjátok meg, hogy a sok imádsággal nekem sok örömet szereztek.

Drága gyermekeim! Ne felejtétek, hogy imádkozzatok, minél többet imádkoztatok, és töltsétek meg minél jobban a templomokat. Ezt már mondtam nektek, de ezt az üzenetemet nagyon kevés ember hallgatta meg. Mert körbejárva üres templomokat találtam, sok üres templomot.

Ne féljetek semmitől, mert én veletek vagyok és betakarlak benneteket védő palástommal, szeretlek benneteket.”

A Szűzanya mondta, hogy a hely zarándokhely marad, és minden év júniusában kegyelmeket áraszt ezen a helyen. Egyben megmondta a nevét is, ahogy Szőkefalván lehet őt szólítani: a Fény Királynője!

Az öt első szombat

Kedves fiaim, anyai szeretettel tekintek reátok, és mindinkább Szeplőtelen Szívembe zárlak benneteket a világ minden tájáról.

A küzdelem órái ezek, és ezért használnotok kell a kifejezetten számotokra készített fegyvereket:

- a Szeplőtelen Szívemnek tett önfelajánlást,
- a szent rózsafüzér gyakori imádkozását,
- az öt első szombat megtartásának gyakorlatát, az anyai Szívemen esett sérelmek kiengesztelésére.

E szombatokon meghívlak benneteket, hogy egyesüljeteK velem a rózsafüzér imádkozásában, a titkairól végzett elmélkedésben, a gyónásban, a szentmisén és az engesztelő szentáldozásban való részvételben.

Leányomnak, Lúcia nővéren keresztül különös védelmet és az örök üdvösségre szükséges kegyelmek elnyerését ígértem a halál óráján minden gyermekem részére, aki hallgat kérésemre, és áhítatosan megtartja az öt első szombatot.

E pillanatokban, amikor oly nagy a veszély, hogy örökre elvész valaki, helyeztétek biztonságba a lelkeket égi Édesanyátok különleges védelmére bízva őket.

Ma növekednie kell az engesztelésnek is gyermekeim részéről, mert egyre inkább terjednek a Szeplőtelen Szívemet ért sérelmek szeplőtelen fogantatásom, örök szüzességem, Istenanyaságom és általános anyaságom, a képmásaim ellen elkövetett gyalázások által, és főleg azért, mert eltávolítják tőlem a kicsinyek lelkét. Nektek kell terjesztenie és növelnie ezt a gyermeki és szeretetteljes engesztelő kereszties hadjáratot.

Váljék számotokra minden hónap első szombatja az engesztelő imádság és a kérésemre adott nagylelkű válasz találkozájává. Jöjjenek össze velem e napokon főleg a Szeplőtelen Szívemnek szentelt szerzetesek és hívek az élet cönákulumaiban.

Ma, amikor egyre elkeseredettebbé válik a harc, mindenkinek időt kell biztosítanom a lelki nyugalomra és megpihenésre. E cönálulumokban beléptek pihenőhelyemre, mert Édesanyátokkal együtt imádkozva és engesztelve, tőle vigasztalást és megerősítést nyertek.

Így nagyobb engesztelést kapok tőletek, és ti új erőt és új fényt kaptok Édesanyátoktól ahhoz, hogy mai időtök nehéz útját végigjárjátok.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1979. aug. 04.

A kegyelem gyümölcse

Missziós hétre készült plébániánk. Folyamatosan gyűltek az elképzelések, hogy mi mindent kellene szerveznünk. Közösen megállapítottuk, hogy elsődleges célunk reálisan csak az lehet, hogy a plébániához jelenleg valamilyen szinten kötődő emberek között elérjük a hit elmélyítését. Ha ez sikerül, ez már komoly eredmény lesz. Ha mindezek mellett külső embereket is sikerülne megszólítani az plusz öröm lenne.

Én alapvetően a lelki háttérrel igyekeztem foglalkozni. Ezt Don Bosco látomása alapján a napi szentségimádásban és a napi rózsafüzérben, illetve a Szent Mihály ima vissza hozatalában igyekeztem meghatározni.

A rózsafüzérékért és a napi szentségimádásért négy hónapon keresztül küzdöttem minden megbeszélésen – lényegileg eredménytelenül. Csak három napon lehet rózsafüzér, a többi napba nem fér bele. A napi szentségimádás pedig olyan szokatlan, és különben is... A nyílt küzdelmemet ekkor feladtam, visszahúzódtam. A háttérben azonban még intenzívebbé tettem az imámat és a papokért böjti felajánlásokat tettem.

Érdekes módon egy hét múlva kiderült, hogy mégis lehet minden nap rózsafüzért imádkozni. Pár nappal később tisztázódott, hogy a központilag éppen erre az időszakra eső egész napos szentségimádás alatt az Oltáriszentség rózsafüzért el lehet imádkozni. További csodálattal hallottam a hírt, hogy a missziós hetünk megkezdése előtt egy héttel kihirdetésre került, hogy a következő naptól minden nap csendes szentségimádás lesz a reggeli két szentmise közben. Ez természetesen nem csak a missziós héten maradt így, hanem azóta is tart.

Hálával telik meg a szívem, hogy az isteni kegyelem elegyengette, hogy a nemes cél megvalósuljon, de ne az én érdememként!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek! Most és mindörökké! Ámen.

Jánossy Gábor

Mária-kegyhelyek

Altötting

A Tengernek Csillaga keresztény folyóirat olvasóinak lelki gyarapodása érdekében újabb meg újabb hazai, illetve külföldi kegyképeket mutat be, s ennek ellentmondani látszik az altöttingi kegykép ismételt közlése. A VII. évfolyam 1. számának a hátsó borítóján nagyobb alakban már megjelent, most a címlapon, kisebb méretben látható, díszes ruhájú, kettős alakú kegyelemkép. Nem tévedés, hogy a kegyszobor a kegyelemkép nevet kapta. A XX. század elejéig kegykép szó helyett mindig kegyelemképet írtak, mondtak, és azon egyaránt értettek két dimenziós képeket és három dimenziós szobrokat is. Az altöttingi búcsújáróhely, kegyelemkép története a föntebb idézett szám 22. oldalán olvasható. Mivel a legtöbb olvasó folyamatosan veszi és meg is őrzi a Tengernek Csillagát, szükségtelen itt megismételni a már leírtakat. Mivel az új Szentatya, XVI. Benedek pápa gyermekkorában szívesen zarándokolt családjával e kegyhelyre, az iránta való tiszteletből választottuk címlapra e kegyszobrot. Elődje, II. János Pál 1980. november 18-án járt Altöttingben. Ekkor még csak a Gondviselés tudat, hogy utóda kedves gyermekkori búcsújáróhelyén járt. Szűz Máriát nem tisztelnénk helyesen, ha nem kérnénk az ő anyai pártfogását az új pápa, Szent Fiának újabb földi helytartója számára. Imádkozunk tehát Szent Péter apostol 265. utódáért, aki – az elsőt, Szent Pétert is beleszámítva a sorba – az Egyház 266. pápája. Tartsd meg Isten Szent Atyánkat, Krisztusnak helytartóját!

dr. Török József

Az engesztelők kedves száma a Szűzanya által választott 13-as szám. Igen sok helyen az országban 13-án jönnek össze imádkozni, engesztelni. A napokban jutottunk hozzá egy érdekes „számmisztikához”:

II. János Pál pápa hazatérésének időpontja: 2005.04.02. (2+5+4+2=13).

XVI. Benedek pápa a 265. pápa (2+6+5=13).

Hálát adunk az Úrnak, hogy a számok játékával is ilyen örömet tud szerezni sokunknak.

A szerkesztő

A r ó z s a f ü z é r

A mindent felajánlani kész emberek

Szívből kívánom, hogy be tudjátok fogadni mindazokat a kegyelmeket, amelyeket Isten és a Szűzanya kínálnak itt, Medjugorjében nektek!

Ahogy látom a zarándokokat, többségük inkább füllel hallgat mint szívével. De én arra kérek benneteket, hogy *kezdjete el szívvvel hallgatni*.

Szívvvel csak akkor hallgatunk, ha elmerültünk az imában, ha valóban teljesen Istenre hagyatkoztunk, ha van időnk imádkozni, és nem arra szánjuk időnket, hogy a látnokokat hallgassuk meg, hanem arra, hogy meghallgassuk a Szentlélek bennünk megszólaló hangját. Amikor ezt mondom nektek, fontos tudnunk, hogy a Szűzanya nemcsak a látnokokhoz szól, hanem különféle módon mindegyikünkhöz.

Egy 1984-es üzenetében a Szűzanya Jelenán keresztül azt mondta az imacsoportnak, hogy minden imában meg kell tudnunk hallani Isten hangját, meg kell értenünk azt. Ha tehát imádkozunk és utána nem látunk senkit, nem hallottunk senkit, nem léptünk kapcsolatba senkivel sem, valószínű, hogy imádságunk nem érte el hatását.

Ha az imádság Istennel való beszélgetés, már pedig annak kellene lennie, akkor lelkünkkel őt kell néznünk, meg kell hallgatnunk őt, egyet kell vele értenünk, szavával, üzeneteivel.

Kérek benneteket, hogy a belső meghallgatás magatartásába helyezkedjete; ezt azért mondom nektek, mert másképpen nem értitek meg Medjugorjét.

Ti meg akarjátok hallgatni az üzeneteket és a magyarázatokat arról, hogy mi is történik Medjugorjében; *mindaddig nem mondhatom meg nektek, hogy mi is történik, ameddig szívetek zárva van*.

Most, ami Medjugorjét illeti, mindenki a hat látnokra gondol: pedig nem elég, ha csak őket látjuk. A látnokok szerintem a Szűzanya medjugorjei jelenlétének csupán jelei, de vannak különféle más, mélyebb adományok is Medjugorjében, a környékén és Medjugorjével kapcsolatban az egész világon.

Sok adomány még el van rejtve, sok személy még el van rejtve, de növekednek. Isten a jövő eseményeire készíti elő őket.

Ti ezeket mindaddig nem fogjátok megérteni, míg nem álltok rá a belső odafigyelésre, míg nem szívvel imádkoztok, míg nem hagyatkoztok teljesen Istenre.

Másfelől a Szűzanya szándékai szerint imádkozó csoportokban az adományokat csak akkor fogjátok megismerni, *ha elkezdtek szívvel odafigyelni*. Némelyek azzal jönnek hozzám, hogy megkérdézzék, hogyan alakíthatnának imacsoportot. Az imacsoport megalakításának külső módja szerintem nem fontos; a belső megnyílás, a belső út a fontos. A Szűzanya által itt Medjugorjében vezetett csoportok egyben különböznek a többitől, mégpedig abban, hogy itt hallani a Szűzanya hangját, amely a csoportokat kalauzolja, nem abban, hogy itt a lányok és fiúk mások, mint egyebütt. Köztük és a többi között csak az a különbség, hogy hallják a Szűzanya hangját és a Szűzanya konkrét módon magyarázza meg nekik a lépéseket.

Ha csoportokat akartok alakítani, igyekezzetek az embereket mindekeleltől rábírní arra, hogy imádkozzanak, hogy vágyódjanak Isten elérésére és a Szűzanya üzeneteinek élésére; a Szentlélek majd megadja nektek a szót és megvilágosít titeket arra, hogyan haladjatok előre. Nem magyarázhatom meg nektek, hogyan haladjatok előre egy csoporttal.

Itt különféle csoportok vannak, alcsoportok is. Az elmúlt hónapban és ebben a hónapban különféle imacsoportokkal találkoztam és abban állapotunk meg, hogy nincsen szükség imaprogramra: néha órák hosszat együtt maradtunk, hogy program nélkül imádkozzunk, hogy együtt legyünk Istennel, mert *ha valaki szereti Istent, teljes szívből hisz Istenben, és szíve kinyílik, mindig van mondanivaló, énekelni való, beszélgetni való Istennel, meghallani való...*

Az imádság és a csoportok alakítása a belső alakulattól függ és ha egy csoport előrehalad a lelki életben, a Szentlélek megvilágosítja a személyeket arra, hogyan haladhatnak előre.

Nagyon fontos megmondanunk, hogy az imacsoportokat nem emberi módszerek szerint, hanem Isten akarata szerint alakították.

Ha az imacsoportok azzal a hozzáállással alakultak, hogy Istennel találkozzanak, hogy Istenből éljenek, hogy Isten szavát éljék, akkor a Szentlélek vezeti őket a felelősökön keresztül. Megkapják hozzá a világgosságot, Isten gondoskodik róluk.

Az imacsoportok az utóbbi hónapokban nemcsak imádságot érintő üzeneteket kaptak. A belső odafigyelés elérésére is kaptak egy jelleg-

zetes üzenetet a kereszt felmagasztalásának ünnepe előtt. Ez az üzenet szintén az egyházközségnek szólt és úgy hangzott: szenteljük magunkat a keresztnek.

Különféle üzenetekben a Szűzanya olyan személyeket keresett, akik hajlandók saját életüket feláldozni Istenért, akik készek mindenüket Istennek felajánlani, hogy szenvedéseikkel hozzájáruljanak a világ megmentéséhez és a lelkek üdvözüléséhez.

Ne felejtsetek el: ha ti készek vagytok életeteket felajánlani (mindent felajánlani), akkor készek vagytok imádkozni, és akkor szívetek is megnyílik.

Emlékezzetek az utolsó előtti vasárnap evangéliumára: arra az ifjúra, aki Jézus elé állt és megkérdezte tőle, mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet. Jézus azt válaszolta neki, hogy meg kell tartania a parancsolatokat. De ő a tökéletes életet akarta és akkor Jézus azt mondta neki, hogy mindent ott kell hagynia. Az Írásból tudjuk, hogy az ifjú gazdag volt és szomorúan távozott, de Jézus is elszomorodott.

Ha teljesen készek akarunk lenni Isten szolgálatára, azt is meg kell értenünk, hogy *önkéntes áldozatokat kell hoznunk*.

Amikor ezt az üzenetet hallottam, nekiálltam szobámat kiüresíteni a felesleges dolgoktól és egy egész hetet töltöttem ezzel. Nem sikerült megszabadulnom minden felesleges dologtól, de folytatom szobám kiürítését. Ebben az időszakban ti is álljatok neki saját magatok kiürítésének és majd meglátjátok, mennyi feleslegesen eltöltött időt kell lenyesegetnetek, hány órát ültök a TV előtt, hány órát töltötök el haszontalanul; mennyi használaton kívüli holmi van a szobátokban, házatokban...

Mindezt fontos megjegyezni, mert csak akkor haladhatunk tovább, ha megszabadítottuk életünket felesleges dolgainktól, igényeinktől, mint ahogyan a tökéletes életre meghívott ifjúnak kellett volna tennie.

Különösen a papoknak mondanám, hogy fontos a lelki élet gyakorlataihoz visszatérni. Amikor az emberek teljes akaratukkal bűnbánatra törekedtek, azt keresték, hogy milyen áldozatokat hozhatnának Istennek. Úgy tűnik nekem, hogy a történelemnek ebben a szakaszában megfeledkeztünk ezekről az áldozatokról, a nevelési pedagógia sem ismeri az áldozatokat. Azt mondják, hogy az áldozatokat meg kell szüntetni, el kell távolítani, pedig akarattal kellene azoka elfogadnunk és teljes akaratunkkal Istennek felajánlanunk, hogy ezáltal másokat megmentsünk.

A mostani időszakban Isten és a Szűzanya olyan személyeket keresnek, akik készek mindent felajánlani. De aki elhatározta, hogy mindent

felajánl, annak két dologra kell ügyelnie: először is minden nap meg kell ismételnie felajánlását és élete folyamán fel kell ajánlania és keresnie kell az Istennek felajánlható áldozatokat, másfelől pedig ügyelnie kell arra, hogy valóban áldozatnak szentelte-e magát. Tudatában kell lennie, hogy Jézus ezt a felajánlást komolyan elfogadja és ezeket az embereket mostantól kezdve terveibe építi be. Végül ügyelnie kell arra, hogy *ne meneküljön a keresztek elől, amelyeket majd az Úr ad neki.*

Tudatában kell azonban lennetek annak, hogy mindazokért a keresztekért, amelyeket az Úr majd ad nektek, százsoros jutalomban részesültök még itt a földön is a szív örömeivel.

Ha a jövőben így fogtok élni, ne féljete a csapásoktól és a nehézségektől; egyetlen célotok az legyen, hogy Jézussal, Istennek találkozzatok, hogy egyesüljete vele és hogy vele éljete az örökkévalóságon át.

Befejezésül hangsúlyozni akarom: *szívetekkel figyeljete oda, ne pedig fületekkel!* Ahhoz, hogy az imádság mélységébe hatolhassatek, fel kell áldoznotok saját magatokat, *áldozatként kell Istennek feláldoznotok és felajánlanotok magatokat.* Az Istennek tett felajánlással nyitottabbak leszünk arra, hogy Isten és a Szűzanya üzeneteit meghallgassuk.

p. Tomislav Vlasics, 1985. okt. 16.

Csomóbogozó Szűzanya!

Te ki tudod oldozni az emberi lét gubancait és csomóit. A csomókat, melyeket a tudatlanság, a betegség, a komplexusok, a be nem hegedt gyermekkori sebek, a konfliktusok, a neheztelés, a bűntudat, a saját magunk és mások tévedései, a meg nem értés, a tehetetlenség és az emberi gonoszság okoztak.

Mennyire vigasztaló azt tudni, hogy létezik egy kéz, mely ki tudja bogozni ezeket a csomókat!

Szűzanyám, te minden segítség példaképe vagy, tégy engem hozzád hasonlóvá, hogy meg tudjam érteni azokat, akik az élet útvesztőiben megnyugvásra, vigaszra és vezetésre vágnak. Add, hogy szembe tudjak nézni az élet szenvedést okozó csomóival.

Csomóbogozó Szűzanyám, kérlek, bogozd ki életem csomóit, és Isten kegyelme által, a Lélek erejével tégy engem képessé arra, hogy a csomókkal bajlódó embereken segíteni tudjak.

A „Csomóbogozó Szűzanya” szentkép igényelhető Alapítványunknál